

vet, at Løjtnant Tegner selv vilde have forsvoret det, at Forholdene skulde stille sig saa vidunderlig heldigt, at han straks efter at have fyldt 25 Aar naaede en saadan overordnet Post. Pekuniært set betyder det, at han er naaet til samme Gage som den ældste Trediedel af Kaptajner ved Marinen, en Klasse, hvortil Søofficererne ellers naa mellem 45 og 50 Aars Alderen; samtlige Kaptajner, der staa i denne Klasse for Tiden, ere fødte mellem 1850 og 1855. Eller hvis det er Meningen, at den ny Skibsinspektør skal beholde Stillingen ogsaa som Leder af Istransporten fra Sjællandssiden, saa er det en Kommandørgage, han allerede her er paa.

Hvad er da nu Grunden til dette aldeles uventede Avancement, til dette hidtil enestaaende, at en Mand lige fra Aspirantklassen rykker op til et overordnet Embede, til en Inspektørpost? Vi hørte i Gaar af den højtærede Minister, at sammen med Skibsinspektør Elmquists Afskedsbegæring afgaves af Generaldirektøren Indstilling om Udnævnelse af Sekondløjtnant Tegner til Elmquists Post. Og vi hørte, at Indstillingen var motiveret — foruden naturligvis ved alle de gode Egenskaber, der kunde nævnes om Sekondløjtnant Tegner, ved Meddelelse om, at ingen andre egnede sig til at avancere, ingen af Skibsførerne inden for Søfartsafdelingen egnede sig til Avancement. Naar en saadan Meddelelse bliver given fra Generaldirektøren til den højtærede Minister, har der naturligvis været al mulig Anledning til nøje at undersøge den, og jeg tvivler selvfølgelig heller ikke om, at den højtærede Minister nøje har undersøgt denne Indstilling og nøje har undersøgt dens Motivering, at ingen andre egnede sig til at avancere, og navnlig undersøgt, hvorfra, af hvem denne Dom er afgiven. Der maa vel for Kaptajnerne inden for Søfartsafdelingen være noget lignende som Konduitelisterne inden for Officererne, saaledes at man helt igennem under hele Tjenestetiden har i Generaldirektoratet en Bedømmelse af hele hans Færd og Egenskaber, paa samme Maade, som man har det for Officerernes Vedkommende. Nu vilde det imidlertid være ret mærkeligt, om Søfartschefen og Skibsinspektøren, der begge ere udgaaede fra Skibsførernes Kreds, og som begge vel ikke blot selv have været overbeviste om at have gjort god Fyldest, men virkelig ogsaa med stor Dygtighed have udfyldt deres Plads, — om disse skulde have afgivet den Erklæring: Ja, vi ere selv avancerede op fra Skibsførerstillingen, men der er ikke en eneste af vor

tidligere Kammerater mellem Skibsførerne, der egner sig til at foretage det samme Avancement, som er faldet i vor Lod; vi vare de eneste i Etaten, der egnede sig dertil. Og det var jo ogsaa noget, der vilde falde tilbage paa Søfartschefen og Skibsinspektøren, at under deres Bestyrelse skulde Etaten være gaaet saadan tilbage og være rekruteret med saadanne mindre heldige Kræfter, at naar Vakancer kom, var der ikke en eneste, der kunde avancere op paa samme Maade, som det tidligere var sket med Søfartschefen og Skibsinspektøren. Det er selvfølgelig, at den højtærede Minister har undergivet denne Indstilling og denne Oplysning om, at ingen egnede sig til Avancement, den nøjeste Undersøgelse og særlig har undersøgt, paa hvilke Vidnesbyrd denne Dom er bygget, og paa hvis Vidnesbyrd. Som en af Grundene eller maaske den afgørende Grund nævnedes den højtærede Minister Alderen. Den højtærede Minister udtalte i Gaar, at Alderen gjorde det „ganske urimligt“ at lade nogen af Skibsførerne i Etaten avancere, han „kunde ikke tænke sig noget mere bagvendt“, end at ansætte som Skibsinspektør en Skibsfører, som fylder 50 Aar. Det er ganske vist, at to af Førerne over Store Bælt — og dette regnes for de højeste Stillinger, og vel saaledes dem, hvor man stod nærmest for Tur til at avancere til Skibsinspektørposten — fylde i Aar 50 Aar, og en af Førerne paa Øresundsfarten fylder ligeledes snart 50 Aar. Nu er det jo dog saadan, at vi Mænd, der ere i Begyndelsen af Halvtredserne, just ikke holde af, at man regner os for aflægs eller betragter os for at have naaet en Alder, hvor man ikke længere kan fortsætte en begyndt Karriere. Man maa dog huske paa, at omkring Halvtredsaarsalderen er det netop, at Kaptajnerne i Flaaden avancere til Kommandører; det er ligeledes i de samme Aar, at Kaptajner i Hæren avancere til Oberstløjtnanter, og ingen af disse Stillinger kan dog regnes for at være Sinekureposter, Poster for gamle Mænd, som i øvrigt ellers ikke paa Grund af Alder egne sig til større Arbejder eller til en delvis ny Gerning. Og denne stærke Hævden fra Ministerens Side af, at det var ganske urimeligt at udnævne en Mand, der var fyldt eller snart fyldte 50 Aar, til Skibsinspektør, falder jo med stor Vægt tilbage paa Administrationen selv. Kaptajn Elmquist var 56 Aar, da han blev Skibsinspektør for første Sektion, og man har saaledes ikke i Administrationen ment, at han var for gammel, og at det var aldeles